

tragtning. Jeg tror, at man gjør meget rettere i, saaledes som jeg sagde igaar, at slutte sig til den Betragtning, der isjor netop lige efter, at Krisen havde været paa det Stærkeste, blev gjort gjældende paa det Møde af Sparekassedelegerede, som afholdtes i Aarhus, og hvor man særlig med Hensyn til de Forhold, der her have været omtalte, og som skulde afgive en Grund til at gjøre Renten fri, kom til det Resultat med næsten fuldstændig Enstemmighed, at en Hovedting var det at faae slaaet fast, at Sparekasferenten ikke maatte overstige 4 pCt. Det blev, som sagt, næsten af alle Delegerede anset for et Hovedpunkt, og det tror jeg ikke, man bør lade upaaagtet. — Med Hensyn til § 2 d. blev der af den ærede Landsthingsmand fra Hillerød (Møller) gjort den Bemærkning, at han beklagede, at Udvalget havde ladet det Minimum falde bort, som i Lovforslaget er foreslaaet for den Del af Sparekassemidlerne, der skulle anbringes i Børspapirer. Jeg tilstaa, at det har undret mig noget at høre denne Bemærkning fra det ærede Medlems Side, der jo var Medlem af Sparekassekommissionen, thi Sparekassekommissionen har ikke foreslaaet et saadant Minimum fastsat. Sparekassekommissionen har jo netop, skjøndt den ganske vist var af den Mening, at en ikke ganske ringe Del af Sparekassens Midler burde anbringes i Børspapirer, ment, at Afgjørelsen af, hvormeget der skulde anbringes saaledes, ikke kunde fastsættes ved Lov, men maatte overlades til Bestyrelsens Afgjørelse efter Omstændighederne. Det er ogsaa blevet beklaget fra flere Sider, navnlig af den ærede Landsthingsmand for 11te Kreds (Claubi), at Udvalget har ladet den Bestemmelse, som indeholdes i Lovforslaget om, at Lagation af faste Eiendomme, hvori Sparekassemidernes Anbringelse skal finde Sted, sker i Overensstemmelse med Loven af Mai 1869, bortfalde. Jeg skal ikke komme tilbage paa de Grunde, som jeg anførte herfor igaar, og som det glædede mig blive undespottede af en æret Landsthingsmand for 5te Kreds (Dgenbøll); jeg skal kun tillade mig at bemærke, at naar den af mig nævnte ærede Landsthingsmand yttrede, at det forekom ham at være Hovedsagen, at der i Loven blev sørget for Sikkerhed for de anbragte Penge, saa kan jeg være ganske enig deri; men denne Bemærkning, synes det mig, vilde have passet bedre, hvis det havde været Tilfældet, at det kun havde været tilladt at anbringe Sparekassemidler i faste Eiendomme og i Børspapirer. Forholdet er jo imidlertid dette, at det ogsaa er tilladt at anbringe Sparekassemidler paa mange andre Maader. Det er tilladt at anbringe dem imod haandsaaet Pant, ja endog imod personlig Kaution, og med Hensyn til disse Anbringelsesmaader lader der sig i Virkeligheden ingen fast lobbestemt Regel anvende. Jeg skjønner dog ikke, at det kan være saa overordentlig magtpaaliggende at sørge for, at denne Art af Sikkerhed er fastsat

ved aldeles lobbestemte Regler, medens man i andre Henseender overlader Anbringelsen til Bestyrelsens Samvittighedsfuldhed. Det, som det, saaledes som Forholdene nu engang ere, efter min Mening kommer an paa med Hensyn til Sikkerheden, er en nøie Revision, et nøie Tilsyn med de Aktiver, som ere erhvervede af Sparekassbestyrelsen. Det, som man maa ønske, er, at et saadant Tilsyn maa finde Sted i saa stort et Maal som muligt; Videre tror jeg ikke, der i Virkeligheden lader sig gjøre. Derimod vilde jeg ganske vist paa ingen Maade kunne finde mig i, at det Forslag, som Udvalget har fremsat under Nr. 11 med Hensyn til Anbringelsen af Midlerne, nemlig at der af Sparekasserne ikke maa tilstaaes Laan til et Medlem af Bestyrelsen, kom til at udgaa. Jeg kan give det ærede Mindretal Ret i, at selv om denne Bestemmelse blev staaende, saa kunde der gives mange andre Maader, hvorpaa den kunde omgaaes, ja, det vilde vel overhovedet være umuligt ved nogen Lobbestemmelse om disse Forhold at give en Regel, som ikke kunde omgaaes, men Principet maa dog fastholdes, thi opgiver man endog Principet, saa forekommer det mig, at Uvret er aldeles opgivet. Det ærede Medlem fra Hillerød bemærkede, at det efter hans Mening havde været ønskeligt, om man ogsaa havde optaget, hvad Sparekassekommissionen havde foreslaaet, at ingen Sparekassbestyrer maatte være Kautionist for noget Laan, der ydes af en Sparekasse. I den Henseende skal jeg bemærke, at det er blevet Udvalget bekendt, at der ved mange mindre Sparekasser hersker den Regel, at naar en Bestyrer har Udgang til at tilstaa Laan af de Midler, som han indtager, navnlig Laan mod haandsaaet Pant, Kaution eller mod anden Sikkerhed, da er det kun paa den Betingelse, at han, hvis Noget tabes ved et saadant Laan, da selv skal indestaa for, at Kassen ikke lider nogen Skade. Det kan være, at disse Bestemmelser kunne være meget praktiske. Jeg tror, at de paagjældende Sparekasser vilde sætte megen Pris paa disse Bestemmelser, og jeg tror ikke, der vil være nogen Grund til at forbyde et saadant Forhold. Derimod er der ganske vist andre Sparekasser, som ere anderledes stillede, navnlig større Sparekasser, hvor det maaste kunne være meget hensigtsmæssigt, om det i Bedtægten blev fastsat, at ingen Garanti maatte overtages for noget Laan, at ingen Kaution maatte indgaaes for noget Laan af en Sparekassbestyrer, men det vilde da efter Udvalgets Mening kunne fastsættes i de paagjældende Bedtægter, hvis man fandt, at det var hensigtsmæssigt, at noget Sligt blev slaaet fast; en almindelig Regel i den Henseende har man derimod af den anførte Grund ikke troet, at det vilde være rigtigt at give.

Med Hensyn til hvad det ærede Medlem for Bornholm (Fallsen) igaar bemærkede, skal jeg